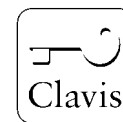

HET MAYAMYSTERIE

Li Lefébure & Esther Walraven
Met illustraties van Niels van Houten

HET MAYA MYSTERIE

Voor Kaj en Thijmen

HOOFDSTUK I

Andere boeken van Li Lefébure en Esther Walraven bij Clavis:

Het magische wereldfeestenboek

Li Lefébure en Esther Walraven
Het Mayamysterie
© 2020 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Illustraties: Niels van Houten
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: avontuur, Mexico, feesten, mysterie
NUR 283
ISBN 978 90 448 3895 4
D/2020/4124/148
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

‘Wacht! Wacht op mij ...’

Stuntelig hinkelend probeert Kaj zijn spijkerbroek uit te trekken.

‘Kom op, wees lief voor me,’ mompelt hij tegen zijn jeans. ‘Alsjeblieft ...’ Dan sjort hij nog wat harder, wat niet handig is op één been, en valt half op het bed, waarna zijn elleboog ongelukkig op het kastje terecht komt. Nog ongeduldiger en geïrriteerder probeert Kaj én over zijn pijnlijke elleboog te wrijven én het laatste stukje stof over zijn kuit te krijgen. ‘Uit, zeg ik je! Hoor je me?!’

‘Waar blijf je nou? En tegen wie ben je aan het praten? Mis je je vriendinnetje nu al?’ roept Thijmen proestend. Kaj wil bits terugroepen dat hij tenminste een vriendinnetje heeft, maar dat zou een leugen zijn.

Nog één ruk en hij is bevrijd van zijn jeans. Dan kan hij zich eindelijk in zijn zwembroek hijsen en in het water plonzen. Welke jongen kan vanuit zijn kamer het zwembad in springen? Hij kent er geen. Jawel, toch wel: Thijmen en hij. Een lachkriebel komt in zijn keel omhoog.

‘Dit ...’ Zwijmelend gebaart Thijmen in het zwembad om zich heen. ‘... is de komende tien dagen gewoon van ons. De zee op vijf minuten loopafstand. Een suite met twee tweepersoonsbedden en een bubbelbad. Een privézwembad naast de kamer ...’

‘En het mooiste is dat onze vrienden gewoon lekker op school zitten te zwoegen,’ grijnst Kaj. ‘Ik vind het zo sneu voor ze. Maar niet heus.’ Eindelijk is het hem gelukt zijn jeans uit te trekken. Vliegenvlug trekt hij zijn zwembroek aan, spurt naar het zwembad en duikt erin. Na een tijdje gaat hij op zijn rug liggen drijven en zingt luid: ‘*Mexico, Mexicooo ...*’

‘Kijk.’ Thijmen wijst naar het raam van de suite naast die van hen. ‘Mijn moeder is aan het uitpakken en mijn vader ligt te snorren. Nu al. Het is pas ...’ Hij kijkt op zijn mobieltje aan de rand van het zwembad. ‘Het is pas tien over vijf. Hij lijkt jouw Ketjap wel! Als hij iets gegeten heeft en het dan ook nog begint te schemeren, dan valt hij om. Pa kennende slaapt hij vast tot morgenvroeg aan één stuk door,’ lacht Thijmen. Zijn haren plakken aan zijn gezicht. Druppeltjes water glinsteren in het zonlicht.

Ketjap! Kaj denkt aan zijn witte kater met één blauw en één amberkleurig oog. Zijn Turkse angora. Toen hij Thijmen vertelde dat hij een nieuwe kat had en hij hem Ketjap genoemd had, dacht Thijmen dat het een rode kat zou zijn. Hij dacht natuurlijk aan ketchup. Dat Ketjap niet alleen wit was maar ook nog Turks, sloeg helemaal in als een bom. Echt een Kaj-actie, noemde Thijmen het.

Gelukkig ga ik hier niet veel tijd hebben om Ketjap te missen, denkt Kaj. Als een achtbaan met wel tien loopings giert de opwinding door zijn lijf. Hij wil dit te gekke land van binnen naar buiten, van voren naar achteren en van boven naar beneden leren kennen. Toen ze met de gehuurde auto bij het hotel aankwamen, had hij de witte stranden gezien. In het echt waren ze nog witter dan op de foto’s. Alsof de stranden bedekt waren

met een laag sneeuw. En dan dat water! Zo’n kleur blauw kende hij nog niet. Maar het gaafst van alles waren de ruïnes die ze in het voorbijgaan hadden gespot. Ook al hebben ze een lange reis achter de rug, aan slapen denkt Kaj nog lang niet.

‘En nu? Wat gaan wij doen?’ vraagt Thijmen.

‘En nu? Nu gaan we op onderzoek uit,’ antwoordt Kaj. ‘Wat dacht jij dan? Slapen, net als je vader? Daar is het veel te vroeg voor. En daar ben ik sowieso niet voor naar Mexico gekomen ...’ Hij hijst zichzelf omhoog op de kant en rent hun suite weer in.

‘Lopen we wel goed? Volgens mij hadden we bij die splitsing toch links moeten gaan.’ Twijfelend kijkt Thijmen over zijn schouder. ‘We moeten trouwens niet te lang wegblijven. Mijn moeder denkt vast dat we nog in onze suite zijn. Of dat we het resort aan het verkennen zijn.’

‘Natuurlijk lopen we goed. We kennen het hele gebied nog niet, dus waar we ook naartoe gaan, we gaan goed. En je moeder, die mist ons vast niet.’ Goedkeurend kijkt Kaj om zich heen. De zon is al bijna onder en zet de omgeving in een spookachtig licht. ‘Volgens mij zijn de ruïnes daar!’

‘Laten we toch maar teruggaan.’ De stem van Thijmen klinkt nu echt onzeker. ‘Het begint donker te worden. En eigenlijk ben ik ook wel een beetje moe. Het was een lange reis.’

‘Jeetje, labbekak. Een beetje moe, een lange reis ... Je lijkt je vader wel. We zijn op avontuur. We moeten echt van elke minuut gebruikmaken, hoor! Tien dagen zijn zo voorbij, al helemaal omdat de reisdagen er ook nog van af moeten. Kom op, nog maar even en we zijn bij de ruïnes. Let op mijn woorden.’ Kaj kijkt nog eens om zich heen. Een verharde weg met veel

bomen. Grote huizen. Sommige met oprijlaan. Er is nauwelijks straatverlichting. Het beetje licht dat schijnt, komt van de lantaarns die aan de muren van de huizen hangen.

Een van de huizen is roze. Ernaast staat een lichtblauw huis. Grappig. Dan ziet hij ineens een huisje dat helemaal uit de toon valt. Het is kleiner dan de andere huizen en zo te zien erg vervallen. Alsof het zo uit een sloppenwijk is opgepakt en hier in de straat naast de grote villa's is neergezet. De luiken hangen scheef in hun scharnieren. Er zitten barsten in de ramen beneden en boven ziet hij twee ramen die helemaal stuk zijn. Het dak mist behoorlijk wat pannen. De verf aan de muren en op de deur en kozijnen bladdert helemaal af. Het huis lijkt hem te roepen. *'Je wilde toch avontuur? Nou ... dan moet je hier zijn!'*

Kaj kijkt zijn vriend grijnzend aan. 'Kom, laten we daar eens een kijkje gaan nemen!' Hij knikt naar het vervallen huisje.

'Wat? Ben je gek geworden of zo? Ik ga toch niet inbreken! We zouden naar de ruïnes gaan!' Thijmen schudt zijn hoofd en kijkt naar Kaj met een blik alsof die zijn verstand heeft verloren. 'En trouwens, ik wil echt terug naar onze suite. Kom!'

'Inbreken? Het is een verlaten huis, hoor. We gaan alleen maar een kijkje nemen. Zou een verlaten huis in Mexico er anders uitzien dan een Nederlands krot? Wat denk jij?'

Thijmen zucht. 'Ik denk niks. Ik ga terug naar het resort. Je bent krankzinnig, jij!'

Met zijn ogen rollend haalt Kaj zijn schouders op. 'Oké, nu vraag je erom. Je bent écht een labbekak.'

In twee stappen staat Thijmen vlak voor Kaj. 'Ik ben geen labbekak!' Dan draait hij zich om en loopt in de richting van het huisje. Hij voelt aan de deurknop. 'Waar moeten we naar binnen?'

De deur is op slot.'

Kaj grijnst nog eens. Zo! Nu heeft hij toch zijn zin. 'Het kelder-raam staat open. We passen er net doorheen.'